

UIT DE STUDEERCEL DER REDACTIE.

Het badsaisoen mocht gesloten zijn, nog bleven eenige villaas bewoond te Scheveningen in de mooie Octoberdagen van het begin dezer maand.

Mij viel het genoeg te beurt, Zondag den 11 October, bij het heerlijkst herfstweer in de voorgaanderij van eene nog bewoonde villa te mogen theedrinken met mijn neef Brandt en zijne oudste dochter Betsy, eene zeer sympathieke brunette, met bruin fluweelen oogen en eene stem, die al het heerlijke van de muziek uitdrukt, en al het onaangename er van mist.

Er werd toen gesproken over Fransche letteren, want mijn nichtje keuvelt liever over een goed boek dan over engagementen, sport, openbare „vermakelijkheden,” japonnen, of hoeden. Neef Brandt heeft zeer eigenaardige ideeën over kunst in 't gemeen, over letteren in 't bijzonder. Hij verklaart altijd met voldoening, dat hij is: dans le mouvement — en dat hij niets liever ziet dan verandering.

Betsy schonk thee, en bood mij met zulk een vroolijk lachje mijn kopje, dat ik niet wist, wat ik mooier zou vinden de vriendelijke October-zon of mijn knap nichtje. Daar ik in den trein den groenen Amsterdammer gelezen had, legde ik dezen bij mijne komst zonder erg op de tafel. Betsy toonde onmiddellijk belangstelling voor het blad, en verdiepte er zich een oogenblik in, daar neef Brandt mij eene sigaar aanbood, en wij eenige woorden over familie zaken te spreken hadden.

Terwijl we midden in ons gesprek waren, klonk onverwacht een wel luide, maar toch zeer welluidende lach — geheel anders dan die snerpende trompetlachten, die hersenlooze, maar nerveuse, jonge dames in een gesprek met heeren weten te pas te brengen.

— „Meneeren! Luister nu eens even!” — klonk het met die muzikale stem, die eene weldaad is voor gevoelige ooren: — „Hier heb-je nu het allernieuwste in de poëzie. De dichter heet René Ghil, en hij heeft het volgend vers gemaakt onder den titel: Dire du mieux:

„Oùs! oùs aux nues haut et nues où
„Tirent-ils d'aile immense qui vire... et quand vide
„et vers les grands pétales dans l'air plus aride —
„(Et en le lourd venir grandi lent stridule et
„Titille qui n'alentisse d'air qui dure, et
„grandie, erratile et multiple d'éveils, stride
„mixte, plainte et splendeur! la plénitude aride)...

Betsy werd door haar lachen in het lezen gestoord. Zij kon niet voortgaan. Daarop zei ze tot mij:

— „Toe, neef! Je doet toch aan Volapük! Vertaal dit nu 's voor ons!”

— „'t Is in ieder geval wat nieuws!” — meende neef Brandt. — „Ik ben voor de verandering!”

Daar ik niet wist, wat ik zeggen zou, fluisterde ik voor mij zelf:

„... Haltet euch an Worte!
„Dann geht ihr durch die sichre Pforte
„Zum Tempel der Gewissheit ein!”